

je rozhodnutí poslední stolice správního úřadu, právní moci schopné a vykonatelné, a tedy také příslušným úřadem vydané. Zmíněná povinnost nss, normovaná v § 4 zákona o ss, se však omezuje podle toho toliko na přezkoumání příslušnosti poslední stolice správní, jež nař. rozhodnutí vydala, nevztahuje se však na zkoumání příslušnosti stolic nižších, leč by ovšem šlo o rozhodnutí zmatečné čili ničí, k němuž by nss podle své konstantní judikatury přihlédnouti musil, t. j. kdyby šlo o rozhodnutí, vydané úřadem absolutně nepříslušným a tedy úřadem, který podle platného právního řádu vůbec neměl oprávnění, aby rozhodnutí v tom kterém případě vydal. Že by in concreto o takovýto případo šlo, nss neshledal, a podle obsahu vpředu uvedených námitek ani sama stížnost netvrdí. Pokud pak stížnost absolutní nepříslušnost disciplinární komise, respektive zmatečnost jejích usnesení spatřovala v tom, že senáty komise té sestaveny byly teprve v lednu r. 1934 a nikoli ve smyslu odst. 2 § 104 služ. prag. ještě před koncem předchozího roku 1933, byla bezdůvodnost této námítky shora již dovozena. Leč je-li tomu tak a nevznesl-li st-l námítky, o něž tuto jde, již v odvolání do nálezu disciplinární komise první instance, nedav tak žal. úřadu podnětu, aby otázku její příslušnosti i také s těchto hledisek přezkoumal, pak se jeví námítka ty, přednesené teprve ve stížnosti na nss, jakožto nepřipustná nova. — — — —

Ve stížnosti se vytýká dále, že se žal. úřad nevypořádal s námitkou st-lovou, že zákon byl porušen také potud, že v disciplinární komisi I. stolice nezasedal ani jeden člen ze zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Brně, kde byl st-l ustanoven. Této námítce neuplatnil však st-l ve svém odvolání; vytýká-li tudíž žal. úřadu, že k ní nepřihlížel, činí tak bezdůvodně. — — — —

Č. 12.818.

Váleční poškozenec: Při řešení otázky, zda pozůstalým po válečném poškozenecí přísluší nárok na vdovský a sirotčí důchod podle zákona o požitcích válečných poškozeneců, nelze použití všeobecných zásad platných pro otázku náhrady škody, nýbrž je třeba vždy zkoumati, zda invalidova smrt může býti považována za přirozený následek poranění nebo nemoci získané nebo zhoršené v době konání válečné služby.

(Nález ze 17. března 1937 č. 10.196/36.)

Prejudikatura: Boh. A 12.765/37.

Věc: Josef C. v Hrusicích proti rozh. min. soc. péče z 9. listopadu 1933 o důchodu vdovském a sirotčím.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Manžel st-lčin, který byl uznán válečným invalidou pro oční chorobu, zemřel 25. srpna 1932 sebevraždou. Žádost, aby st-lce byl přiznán důchod vdovský a jejímu synovi důchod sirotčí, byla zamítnuta rozhodnutím zem. úřadu pro péči o válečné poškozence, po-

něvadž smrt Josefa C. nenastala ani následkem zranění ani následkem nemoci ve válce vzniklé neb zhoršené, nýbrž z důvodu jiného.

Odvolání, v němž bylo uplatněno, že Josef C. následkem oslepnutí stal se zádumčivým a v rozrušení mysli pak spáchal sebevraždu, bylo zamítnuto nař. rozhodnutím v podstatě z těchto důvodů: V odpor vzatý výměr spočívá na znaleckém posudku, založeném na spisech vojenských a na spisech sociálně lékařských prohlídek. Smrt Josefa C., od něhož se nárok odvozuje, nespojuje s výkonem vojenské služby válečné a nastala z jiného důvodu, než pro který byl uznán válečným invalidou. Proto nelze jeho vdovu a syna považovati za válečné poškozence. Nepřísluší jim tedy důchod podle §§ 13 a 20 zákona 142/1920 ve znění zákona č. 29/1922 Sb. K námitkám odvolání podotčeno, že i podle něho šlo by jen o nepřímou souvislost, která nárok na důchod nezakládá.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Podmínky, za kterých mají vdova a děti válečného invalidy nárok na důchod, jsou stanoveny v §§ 13 a 20 zákona o požitcích válečných poškozenců. Vykládaje ustanovení ta, dospěl nss v nálezu z 8. února 1937 č. 17.832/35 Boh. A 12.765/37 v souhlase s usnesením odborného plena z 18. ledna 1937 k právnímu názoru takto formulovanému: Předpokladem nároku na důchod vdovský a sirotčí po rozumu ustanovení §§ 13 a 20 zákona o požitcích válečných poškozenců z 20. února 1920 č. 142 Sb. ve znění zákona z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. jest, aby byla *f y s i o l o g i c k á s o u v i s l o s t* mezi onou skutečností, která způsobila smrt válečného invalidy, a mezi poraněním jeho utrpěným ve službě vojenské nebo nemocí získanou nebo zhoršenou v této službě. Na tomto názoru trvá nss a odkazuje dle § 44 jedn. řádu na důvody v nálezu tom uvedené. Poněvadž jde o zvláštní ustanovení, upravující nároky pozůstalých po válečných invalidech, nelze při zkoumání, zda jim nároky ty příslušejí použití všeobecných zásad platných pro otázky náhrady škody, jak mylně zato má stížnost, nýbrž nutno vždy zkoumati, zda ona svrchu uvedená souvislost je dána, či nikoli.

Stížnost ovšem také tvrdí, že souvislost ona tu byla, ježto prý sebevražda byla spáchána v duševní depresi, způsobené těžkou oční chorobou, získanou nesporně ve válce. Leč po názoru nss je fyziologickou souvislostí svrchu zmíněnou jen taková souvislost, při níž smrt invalidova může býti ještě považována za přirozený následek poranění nebo nemoci získané nebo zhoršené v době konání válečné služby. St-lka nikdy v řízení netvrdila a netvrdí ani ve stížnosti, že by manžel její ve službě válečné byl utrpěl poranění nebo získal nemoc, jimiž byla by bývala postižena nervová soustava jejího manžela tak, aby bylo ještě možno usuzovati, že smrt invalidova, nastalá sebevraždou spáchanou dle tvrzení st-lky v porušeném stavu duševním, byla ještě následkem onoho poranění neb oné nemoci ve válce získané. Tvrdila jen a tvrdí, že ve službě válečné utrpěl těžkou chorobu oční. Za toho stavu nelze však právem namítati, že závěr žal. úřadu, k němuž dospěl, vysloviv, že mezi nemocí invalidy, získanou ve válce, a jeho smrtí nebylo fyziologické souvislosti, byl nelogický nebo neměl opory ve spisech. Jestli tu oné fyziologické souvislosti nebylo, pak ovšem žal. úřad právem důchod

vdovský a sirotčí nepřiznal, ježto tato souvislost jest, jak svrchu uvedeno, jednou z podmínek, na kterou zákon v §§ 13 a 20 přiznání důchodu váže.

Č. 12.819.

Pojišťovací právo: * Úředníky, kteří přicházejí do styku s technickým zařízením podniku, byť jen při chůzi do kanceláře po případě z kanceláře, je pokládati za úředníky závodové ve smyslu § 1 úraz. zákona.

(Nález ze 17. března 1937 č. 12.336/36.)

Prejudikatura: Boh. A 10.398/33, usnesení odborného plena z 18. ledna 1937 č. 662/36, Boh. A 12.772/37.

Věc: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. září 1933 (za zúč. firmu Gustav Deutsch, přádelna bavlny, mech. tkalcovna a tiskárna bavlněných látek ve Dvoře Králové n. L., adv. Dr. František Pařez ze Dvora Králové n. L.) o úrazovém pojištění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Proti čtyřem platebním výměrům stěžující si úrazové pojišťovny ze 7. října 1930, jimiž bylo firmě Gustav Deutsch, přádelna bavlny, mech. tkalcovna a tiskárna bavlněných látek ve Dvoře Králové n. L., předepsáno úrazové pojistné za dobu od 1. července 1928 do 30. června 1930, podala uvedená firma odvolání, vytýkajíc mimo jiné, že do základu pro výpočet pojistného bylo neprávem zahrnuto služné administrativních úředníků.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že pokud jmenovaná firma brojí proti zahrnutí služného administrativního úřednictva do základu pro výměru pojistného, vyhovuje podanému odvolání a vyslovuje, že kancelářské úředníky firmy nelze pokládati za úředníky závodové z těchto důvodů:

Za závodové úředníky dlužno považovati takové úředníky, kteří z povolání v dotyčném závodě vykonávají takové úkony, které je přivádějí do styku s technickým zařízením závodu, k němuž nesporně náležejí i dopravní podniky závodu. O úřednících v kancelářské budově tiskárny látek zúčastněné strany nelze tvrditi, že setkají-li se cestou do kanceláře nebo z kanceláře podniku s dopravními prostředky projíždějícími cestou, kterou zaměstnanci těchto kanceláří chodí, že se tak děje proto, že jest to součástí jejich zaměstnání v závodě, tedy že s nimi přicházejí do styku účelově, že musejí totiž na podkladě uzavřené služební smlouvy s nimi přicházeti do styku, jako účelu jejich služebních výkonů, a že tento styk s vozidly jest nezbytný pro nerušený běh prací při výrobě v závodě. Takové úředníky závodu zaměstnané ve zmíněné kancelářské budově nelze z důvodu, že se na továrním dvoře závodu pouze setkávají s vozidly závodu nebo s vozidly jinými, považovati